

Πώς νιώθουν σήμερα, μετά από 7 μήνες πολέμου με τόσους νεκρούς και χωρίς τους ομήρους πίσω;

του Βίκτωρα Ισ. Ελιέζερ

Οι διάδρομοι στο αεροδρόμιο Ben Gurion σε προετοιμάζουν για την ατμόσφαιρα που επικρατεί στο Ισραήλ. Οι φωτογραφίες των ομήρων σε καλωσορίζουν σε ένα τόπο αγωνίας και προσδοκίας... Ταξιδιώτες της επιστροφής σκύβουν και γράφουν πάνω στις φωτογραφίες των ομήρων... Προτίμησα να ταξιδέψω με τραίνο από το αεροδρόμιο προς την Ιερουσαλήμ, ακριβώς για να αρχίζω να αφουγκράζομαι τον παλμό του κόσμου. Η ησυχία έχει αντικαταστήσει τη συνηθισμένη φασαρία που προκαλούν οι Ισραηλινοί όπου κι αν βρίσκονται. Πρόσωπα πιο σκυθρωπά, με δυσκολία μοιράζονται το χαμόγελο...

Φτάνω στον σταθμό του τραίνου στην Ιερουσαλήμ και πέφτω σε ένα ηλικιωμένο ταξιτζή, με καταγωγή μάλλον από το Μαρόκο ή το Ιράκ, για να με πάει στο ξενοδοχείο: «Πολέμησα στον πόλεμο των έξη ημερών το 1967, πολέμησα στον πόλεμο του Γιομ Κιπούρ το 1972, πολέμησα και στον πρώτο πόλεμο του Λιβάνου το 1980, αυτό που έγινε στις 7 Οκτωβρίου δεν το είχα ξαναδεί. Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι το κράτος του Ισραήλ θα μπορούσε να υποστεί μια τέτοια καταστροφή».

Στη διαδρομή, δεξιά και αριστερά στους δρόμους της Ιερουσαλήμ είναι τοποθετημένες στο δάπεδο ισραηλινές σημαίες και δίπλα από κάθε σημαία δεσπόζει μια φωτογραφία ομήρου ή νεκρού της 7ης Οκτωβρίου. «Πως νιώθεις σήμερα, μετά από 7 μήνες πολέμου με τόσους νεκρούς και χωρίς τους ομήρους πίσω;» ρωτάω τον ταξιτζή.

«Στη Γάζα ο πόλεμος δεν είναι εύκολος, θα μπορούσαμε να την είχαμε ισοπεδώσει μέσα σε λίγες μέρες. Ο εγγονός μου είναι εκεί και πολεμάει, είναι ένας πόλεμος μέσα σε μια πόλη, γειτονιά-γειτονιά, κτίριο-κτίριο, πόρτα-πόρτα, και δεν έχουμε απέναντί μας έναν οργανωμένο στρατό. Δεν ξέρεις από πού θα ξεπηδήσουν οι τρομοκράτες. Για τους ομήρους δεν είμαι καθόλου αισιόδοξος, έχει ευθύνη και η κυβέρνηση η δική μας», μου λέει. «Και η επόμενη μέρα;» τον ρωτάω. «Αδιέξοδο, αδελφέ μου, κανείς δεν ξέρει» μου απαντά με φυσικότητα, σαν να έχει συνηθίσει το «αδιέξοδο».

Το βράδυ, δείπνο σε κεντρικό ξενοδοχείο με θέα τα τείχη της Ιερουσαλήμ. Παρά τον πόλεμο, η Ιερουσαλήμ εκπέμπει φως, το φως της αρμονίας, το φως της ιστορίας, το φως της προσδοκίας ότι θα έρθει η ώρα που η σχέση με τη γη δεν θα διχάζει αλλά θα ενώνει... Ακούγεται ρομαντικό, αλλά όπως τραγούδησε η Michal Greenglick, που έχασε τον αδελφό της στον πόλεμο στη Γάζα, «Χωρίς φαντασία δεν υπάρχει ζωή».

Η ΑΠΩΛΕΙΑ

«Έχασα τον αδελφό μου, 26 χρονών, πριν από έξι μήνες, σκοτώθηκε στη Γάζα, και στην οικογένειά μου αποφασίσαμε να τραγουδάμε για να εμψυχώσουμε τον λαό μας. Με τη μουσική και με τα λόγια να διατηρήσουμε τη δύναμή μας και την ελπίδα μας», μου λέει η Michal πίνοντας ένα ποτό στη βεράντα του ξενοδοχείου. «Μου άρεσε να τραγουδώ, ασχολούμαι με τη μουσική και με τη μουσική μου προσπαθώ να εμπνεύσω την ελπίδα για ζωή...». «Πώς μπορείς και τραγουδάς κάτω από τόσο δυσάρεστες συνθήκες» τη ρωτάω. «Ξέρεις, μου είναι πιο εύκολο να τραγουδώ από το να μιλάω... το τραγούδι με συγκινεί και ταυτόχρονα με κάνει χαρούμενη, με συνδέει με τον πόνο αλλά μου προσφέρει και μια αρμονία, μου δίνει δύναμη!» απαντά η Michal, και η συζήτηση συνεχίζεται.

- Και στο σπίτι, στην οικογένειά σου πώς αντιμετωπίζετε την απώλεια;

Δύσκολα, πολύ δύσκολα... Υπάρχει ένα κενό στην ατμόσφαιρα. Τίποτε δεν είναι ίδιο με πριν. Το σπίτι είναι διαφορετικό, η μουσική είναι διαφορετική, η οικογένεια είναι διαφορετική... προσπαθούμε να ισορροπήσουμε και να προσαρμοστούμε στη νέα πραγματικότητα. Δεν είναι εύκολο. Ο Σούλι έπεσε αμυνόμενος για την πατρίδα, αυτό επέλεξε να κάνει, έπεσε μαχόμενος ηρωικά σε έναν πόλεμο για την ασφάλεια του λαού μας, για την ύπαρξή μας, και στο λέω αυτό από εδώ, από τα τείχη της Ιερουσαλήμ. Αυτό που μας έκαναν στις 7 Οκτωβρίου ήταν ένα έγκλημα, ο Σούλι πολέμησε για τη δική μας ασφάλεια.

- Ναι, αλλά η διεθνής κοινότητα κατηγορεί το Ισραήλ. Ανάμεσά τους και πολλοί καλλιτέχνες κατηγορούν το Ισραήλ, για τον πόλεμο αυτό.

Συνήθως πρόκειται για ανθρώπους που δεν έχουν επίγνωση της κατάστασης. Και εμείς οι καλλιτέχνες οφείλουμε να επιδρούμε θετικά. Πρέπει να εξετάζουν τα γεγονότα - όλα τα γεγονότα, και να μην παρασύρονται από την προπαγάνδα που μεταφέρει αρνητικά μηνύματα. Εάν υιοθετούν αυτή την προπαγάνδα, έχουν πρόβλημα ως καλλιτέχνες.

- Και για την επόμενη μέρα τι λες;

Θέλω να συνεχίσουμε να είμαστε ένας λαός ενωμένος και δυνατός. Να θυμόμαστε να είμαστε ενωμένοι, όχι μόνο τις δύσκολες ώρες, αλλά και στην καθημερινότητά μας.

- Και με τους γείτονές σας θα μπορέσετε να συμβιώσετε;

Δεν ξέρω... Εκείνο που ξέρω είναι ότι η μουσική μπορεί να γεφυρώσει διαφορές και να ενώσει ανθρώπους.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

- Άκουσα προηγουμένως ότι προσεύχεσαι. Γιατί προσεύχεσαι αλήθεια;

Προσεύχομαι να γίνουν καλά οι τραυματίες, προσεύχομαι να γυρίσουν πίσω οι όμηροι, προσεύχομαι να τελειώσει ο πόλεμος με τρόπο που να μην κινδυνεύουμε να ξαναζήσουμε την 7η Οκτωβρίου, προσεύχομαι για την ενότητα του Εβραϊκού λαού και για τη ψυχική μας ηρεμία.

Δεν είναι κρυφό ότι είμαι ομοφυλόφιλος. Εντυπωσιάζομαι πραγματικά από την υποστήριξη των οργανώσεων LGTB προς τη Χαμάς

Φθάνω στην Κνέσετ, στην ισραηλινή Βουλή, για συναντήσεις με πολιτικά πρόσωπα. Ο Πρόεδρος της Βουλής Amir Ohana, μέλος του κυβερνώντος κόμματος του Λικούντ, πρώην υπουργός Εξωτερικών επί κυβερνήσεων Νετανυάου και πρώην

αξιωματούχος των μυστικών υπηρεσιών του Ισραήλ.

«Στις 6 Οκτωβρίου τα παιδιά των Ισραηλινών και των Παλαιστινίων στη Γάζα κοιμόντουσαν ήσυχα στα κρεβάτια τους. Στις 7 Οκτωβρίου η Χαμάς διέπραξε εγκλήματα σφάζοντας τα παιδιά των Ισραηλινών. Το έκανε εξαπολύοντας την επίθεσή της μέσα από τα δωμάτια των παιδιών των Παλαιστινίων» επεσήμανε στον πρόλογό του ο Amir Ohana, και δίνοντας έμφαση στον στόχο της απελευθέρωσης των Ισραηλινών ομήρων τόνισε ότι το Ισραήλ δεν πρόκειται να εγκαταλείψει τα παιδιά του. Ο Ισραηλινός πρόεδρος της Βουλής δεν δίστασε να πάρει αποστάσεις από υπουργούς της κυβέρνησης που έχουν προβάλει ακραίες θέσεις και έχουν φέρει σε δύσκολη θέση το κράτος του Ισραήλ.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟ ΠΡΟΕΔΡΟ ΜΠΟΥΣ

Απαντώντας σε ερώτηση σχετικά με τις πιέσεις που ασκούν οι ΗΠΑ στο Ισραήλ, ο **Amir Ohana** διηγήθηκε έναν διάλογο του Ισραηλινού πρωθυπουργού Εούντ Ολμέρτ με τον πρόεδρο George Bush Junior το 2008, όταν η ισραηλινή αεροπορία βομβάρδιζε βάσεις τρομοκρατών στη Λωρίδα της Γάζας μετά από την εκτόξευση εκατοντάδων ρουκετών εναντίον του Ισραήλ: «Γιατί βομβαρδίζετε τη Γάζα;» ρωτά ο Αμερικανός πρόεδρος σε τηλεφωνική επικοινωνία τον Ισραηλινό πρωθυπουργό. «Προστατεύουμε τους Ισραηλινούς πολίτες, κύριε πρόεδρε, εκατοντάδες ρουκέτες εκτοξεύονται εναντίον μας κάθε μέρα από τη Γάζα.

Αν από το Μεξικό εκτοξεύονταν ρουκέτες εναντίον Αμερικανών πολιτών, μετά από 24 ώρες δεν θα υπήρχε Μεξικό», απάντησε ο Εχούντ Ολμέρτ. Και ακολούθησε ο εξής διάλογος: «Τι είναι αυτά που λέτε, κ. πρωθυπουργέ; Αστειεύεστε;» - «Τι εννοείτε, κύριε πρόεδρε;» - «Ότι το Μεξικό θα είχε εξαφανιστεί πολύ συντομότερα από 24 ώρες», απάντησε ο Αμερικανός πρόεδρος.

Στη συνέχεια ο Amir Ohana, σχολιάζοντας τις αντιδράσεις διεθνών οργανώσεων που κατηγορούν το Ισραήλ για παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, απέρριψε τις κατηγορίες ως ανυπόστατες και κατηγόρησε τις αντιδράσεις ως «υποκριτικές» επισημαίνοντας: «Δεν είναι κρυφό ότι είμαι ομοφυλόφιλος. Εντυπωσιάζομαι πραγματικά από την υποστήριξη των οργανώσεων LGTB προς τη Χαμάς. Ένα καθεστώς τυραννικό που, όχι μόνο δεν επιτρέπει την ελευθερία του λόγου, αλλά εκτελεί όλους εκείνους που έχουν διαφορετική σεξουαλική αγωγή».

Η συνάντηση με τη **Meirav Cohen**, βουλευτή του κεντρώου κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης, Yesh Atid ήταν εξαιρετικά χρήσιμη για να μπορεί να γίνουν πλήρως αντιληπτές οι συγκλίσεις και οι αποκλίσεις μεταξύ της κυβέρνησης Νετανουάου και της αντιπολίτευσης. «Η 7η Οκτωβρίου έβαλε τέρμα σε ένα διχασμό της ισραηλινής κοινωνίας που προκάλεσε η ακροδεξιά και θεοκρατική κυβέρνηση Νετανουάου με τη δικαστική ανατροπή που επιχείρησε. Η κοινωνία, όμως, συνασπίστηκε ξανά απέναντι σε έναν κοινό εχθρό που έθεσε σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξή μας», επισημαίνει η Meirav Cohen, ακτιβίστρια και πρώην υπουργός Κοινωνικής Πρόνοιας στη κυβέρνηση Μπένετ - Λαπίντ.

«Το ερώτημα όμως σήμερα είναι, τι ακολουθεί» τονίζει η Ισραηλινή βουλευτής και αναδεικνύει τρεις βασικές παραμέτρους της επόμενης μέρας.

«Οι όμηροι πρέπει να επιστραφούν και γρήγορα. Δεν υπάρχει στρατιωτικός τρόπος για να τους φέρουμε πίσω. Η σταδιακή απελευθέρωσή τους είναι εξαιρετικά δύσκολη γιατί δεν υπάρχει εμπιστοσύνη ανάμεσα στις δύο πλευρές. Ο μόνος τρόπος είναι να γίνει ταυτόχρονα, απελευθέρωση των ομήρων και κήρυξη του τέλους του πολέμου. Ο Νετανουάου δεν θα το κάνει, γιατί αυτό σημαίνει εκλογές. Δεν θα τον αφήσουν να το κάνει, οι ακροδεξιοί εταίροι του στη κυβέρνηση. Η δεύτερη παράμετρος είναι το μέτωπο με τη Χεσμπολά. Εκεί πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι -ή φεύγετε από τα σύνορά μας, ή έχουμε ολοκληρωτικό πόλεμο- για να μπορέσουν και οι κάτοικοι των πόλεων και των χωριών του Βορείου Ισραήλ να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Και τρίτο θέμα είναι η επόμενη μέρα στη Γάζα, που έχει στρατηγική σημασία για την ασφάλεια του Ισραήλ. Πρέπει να υπάρξει οικονομικός στραγγαλισμός της Χαμάς και η διεθνής κοινότητα να επιβάλει κυρώσεις στους χρηματοδότες της. Ταυτόχρονα θα πρέπει να δημιουργηθεί εναλλακτικός φορέας εξουσίας με τη συμμετοχή Παλαιστινίων και Αραβικών κρατών για τη διοίκηση της Γάζας και την ανοικοδόμησή της».

Ολοκληρώνοντας τη συζήτησή μας, η **Meirav Cohen** επανέρχεται στα εσωτερικά του Ισραήλ: «Τον πόλεμο αυτό θα τον κερδίσουμε. Το ερώτημα είναι σε τι κράτος θέλουμε να ζούμε. Πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε τις αξίες μας. Πρέπει συνταγματικά να κατοχυρώσουμε ότι το κράτος του Ισραήλ θα είναι εβραϊκό και δημοκρατικό κράτος με ισονομία για όλους, ίσα δικαιώματα και ίσες υποχρεώσεις για όλους, ώστε να μην μπορεί καμία πρόσκαιρη πλειοψηφία να θέσει σε κίνδυνο ούτε

τον εβραϊκό ούτε τον δημοκρατικό χαρακτήρα του κράτους».

Σε λιγότερο από μια ώρα από την Ιερουσαλήμ, φθάνουμε στο Κιμπούτς Κφαρ Αζά, 1.500 μέτρα από τα σύνορα με τη Λωρίδα της Γάζας. Συναντώ εκεί τον Shai Hermesh, τον πρωτογνώρισα στα φοιτητικά μου χρόνια ως έναν ενεργό πολίτη, έφεδρο αξιωματικό του ισραηλινού στρατού που είχε λάβει μέρος στον Πόλεμο των έξι ημερών, στο μέτωπο για την απελευθέρωση της Ιερουσαλήμ. Μια ιστορική φιγούρα, ένας ακτιβιστής υπέρ της ειρήνης με τους Παλαιστίνιους, πρώην βουλευτής και αργότερα μέλος του εκτελεστικού γραφείου του Παγκοσμίου Εβραϊκού Συνεδρίου. Τον είχα συναντήσει ξανά στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη αλλά ουδέποτε είχε τύχει να μου πει ότι το σπίτι του είναι στο Κιμπούτς Κφαρ Αζά. Τον είδα σκυθρωπό, ξανασυστηθήκαμε και απλά αγκαλιαστήκαμε...

«Εδώ ήταν το σπίτι μου», και μου δείχνει τα χαλάσματα ενός μισογκρεμισμένου σπιτιού. «Αυτό είναι ένα από τα δεκάδες σπίτια που καταστράφηκαν στο Κιμπούτς μας εκείνο το πρωινό της 7ης Οκτωβρίου. Ήμασταν το μεγαλύτερο Κιμπούτς της ευρύτερης περιοχής του Νεγκεβ, με 950 κατοίκους, με σχεδόν 250 παιδιά έως 18 ετών. Τον περισσότερο καιρό ζούσαμε ήρεμα και ειρηνικά με τους γείτονές μας, και είχαμε συμβιβαστεί με τις ρουκέτες που εκτοξεύονταν.

Ξέραμε τι να κάνουμε, και νιώθαμε ασφαλείς. Ο γιος μου ο Ομέρ, 40 χρονών, είχε το σπίτι του εδώ πιο κάτω. Η κόρη μου είχε έρθει πριν από τρεις μέρες από το μαιευτήριο και ετοιμαζόντουσαν για την περιτομή τη Δευτέρα 9 Οκτωβρίου. Όταν έγινε η εισβολή, πήρε το μωρό και κλείστηκαν στο καταφύγιο για 22 ώρες, χωρίς νερό και τρόφιμα, και γύρω-γύρω πυροβολισμοί και κραυγές «Αλα ου Ακμπάρ». Οι τρομοκράτες της Χαμάς μπήκαν στο σπίτι για να αποκρούσουν τους Ισραηλινούς στρατιώτες, και η κόρη μου με το μωρό σώθηκαν από θαύμα. Ο γιος μου όμως δυστυχώς δεν γλίτωσε. Για 10 ημέρες ήταν αγνοούμενος, και αναγνωρίστηκε μόνο μετά από εξέταση του DNA. Μας έφεραν ό,τι απέμεινε από αυτόν, και τον θάψαμε στο Κιμπούτς Shefaim, κοντά στο Τελ Αβίβ, όπου μένουμε προσωρινά.

Τον ρωτάω αν ο ίδιος και οι διασωθέντες κάτοικοι θα ξαναγυρίσουν στο Κιμπούτς για να το ξανακτίσουν. «Δεν ξέρω, είναι νωρίς ακόμα. Η κυβέρνηση και ο στρατός πρέπει να διασφαλίσουν ότι δεν θα ξαναζήσουμε αυτό τον εφιάλτη», μου απαντάει με τη θλίψη και την απόγνωση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

ΙΣΡΑΗΛ: ΤΑ ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΑ ΣΠΙΤΙΑ

Περπατάμε μαζί, μου δείχνει τα γκρεμισμένα σπίτια, μπαίνουμε σε ένα από αυτά που έχουν μείνει όρθια, με αποτυπωμένα τα σημάδια της βαρβαρότητας που επικράτησε εκείνο το μαύρο Σάββατο της 7ης Οκτωβρίου. Τρύπες από σφαίρες σε τοίχους και ταβάνια, αναποδογυρισμένοι καναπέδες, διαλυμένα κρεβάτια, εσώρουχα, ρούχα και παπούτσια σκορπισμένα μέσα και έξω από τα σπίτια... Σε κάποια από αυτά υπάρχουν κορδέλες... «Οι συγγενείς των θυμάτων δεν θέλουν να αποκαλυφθούν τα βασανιστήρια και οι βιασμοί που υπέστησαν τα παιδιά τους μέσα στα ίδια τους τα σπίτια» μου εξηγεί ο Shai.

«Εκείνο το βράδυ, της Παρασκευής 6 Οκτωβρίου, ξημερώνοντας η 7η Οκτωβρίου, έγινε ένα μεγάλο πάρτι εδώ, ένα από τα παιδιά γιόρταζε τα 29α γενέθλιά του. Όλοι λοιπόν οι νέοι του Κιμπούτς ήταν εδώ εκείνο το βράδυ. Πολλούς τους σκότωσαν, άλλους τους βίασαν και τους σκότωσαν και άλλους τους πήραν ομήρους».

Έξω από τα ερείπια κάθε σπιτιού, μια μικρή ταμπέλα με τα ονόματα των ενοίκων του. Απόλυτη σιγή, μόνο ο κρότος των κανονιοβολισμών από τη Γάζα ακούγεται. Περπατάμε σε ένα πεζόδρομο, «από αυτό τον πεζόδρομο πέρασαν με τα φορτηγάκια και με τις μηχανές», πλησιάζουμε στη νότια πύλη του Κιμπούτς, «από αυτή την πύλη εισέβαλαν».

Ο χώρος γεμάτος φωτογραφίες χαμογελαστών νέων ανθρώπων... Αν δεν ήξερες το τι είχε συμβεί εκεί, θα νόμιζες ότι πρόκειται για ένα τεράστιο σύνολο ανθρώπων που ετοιμάζεται για μια μεγάλη συναυλία... κι όμως είναι οι φωτογραφίες νεκρών και ομήρων που έτυχε εκείνη τη μοιραία βραδιά να χορεύουν σε ένα ξέφρενο πάρτι χαράς, να τραγουδούν και να χαίρονται τη ζωή μαζί με εκατοντάδες άλλους φίλους τους που έφθασαν εκεί από όλο το Ισραήλ.

Και σήμερα; Σήμερα έπεσα πάνω σε γονείς που ανάβουν καντήλια στη μνήμη των παιδιών που έχασαν. Σιωπηλοί και μόνοι.

Συναντώ την **Mazal Tazazo**, μια κοπέλα 32 ετών, με καταγωγή από την Αιθιοπία, απόφοιτη της Αρχιτεκτονικής Σχολής, που βρέθηκε σε εκείνο το πάρτι μαζί με τον σύντροφό της και μια φίλη της.

«Το βράδυ της Παρασκευής ήταν υπέροχα... Το ξημέρωμα του Σαββάτου, σταματάει η μουσική και ακούμε τον ήχο από τις ρουκέτες. Δεν ανησύχησα, μένω σε αυτή την περιοχή και έχω συνηθίσει αυτούς τους συναγεμωμένους. Μπήκαμε στο αυτοκίνητο, αλλά κολλήσαμε στην κίνηση... και τότε είδαμε τους τρομοκράτες να πυροβολούν... έβγαλαν από παντού... Βγήκαμε από το αυτοκίνητο και προσπαθήσαμε να κρυφτούμε ανάμεσα στα σταματημένα αυτοκίνητα... φωνές και πυροβολισμοί από παντού... Ξάπλωσα κάτω μπρούμυτα, με τα χέρια μου στο σβέρκο...

» Με χτύπησαν στα δάκτυλα με τη κάνη του όπλου... κράτησα την αναπνοή μου... με τράβηξαν από τα πόδια, είχα αποφασίσει να μην αντιδράσω σε οτιδήποτε μου κάνουν... Θεώρησα ότι ήμουν πεθαμένη και έφυγα... Μόλις απομακρύνθηκαν φώναξα τον Ντανιέλ, δεν μου απάντησε, τον είχαν σκοτώσει... το ίδιο και τη φίλη μου. Οι ρυπές συνέχιζονταν, τους άκουγα πολύ κοντά μου.. είχα γεμίσει αίματα, μου είχαν σπάσει τα δάκτυλα και από τα πόδια μου έτρεχε αίμα. Όταν έφυγα αντίκρισα μια κόλαση... πτώματα, ματωμένα κορμιά, από τότε η ζωή μου έχει αλλάξει. Και το χειρότερο είναι ότι θα πρέπει να αποδείξουμε στον κόσμο ότι έγινε αυτή η σφαγή».

«Κάντε τη συμφωνία τώρα», είναι η κραυγή αγωνίας του Gilad και της Niza, πατέρα και μητέρα του **Tal Soham**, που στις 7 Οκτωβρίου τρομοκράτες της Χαμάς τον άρπαξαν ως όμηρο από το Κιμπούτς Μπεέρι. «Περίπου 350 τρομοκράτες, οπλισμένοι εισέβαλαν στο Κιμπούτς και σκότωσαν ολόκληρες οικογένειες μέσα στα σπίτια τους, έκαψαν σπίτια μαζί με τους ανθρώπους. Ο γιος μου, 38 χρονών, είχε κλειδώσει την πόρτα του σπιτιού και για τρεις ώρες έμεινε μέσα μέχρι που... δεν είχαμε πλέον καμιά επικοινωνία. Παρακάλεσα ένα φίλο να πάει στο Κιμπούτς να δει τι συμβαίνει. Μου έστειλε ένα βίντεο από το σπίτι, είχαν αρπάξει τον γιο μου, τη γυναίκα του και τα εγγόνια μου. Στην πρώτη συμφωνία, απελευθερώθηκαν η νύφη μου με τα δύο εγγόνια μου...

»Ο γιος μου παραμένει όμηρος για 235 μέρες. Δεν ξέρουμε αν ζει ή όχι. Ο Ερυθρός Σταυρός δεν μας ενημερώνει για τη τύχη τους... Δεκατέσσερις Ισραηλινές κοπέλες 16-19 ετών κρατούνται, βασανίζονται και βιάζονται από τους τρομοκράτες της Χαμάς εδώ και 230 ημέρες. Κανείς στο κόσμο δεν νοιάζεται. Που είναι η διεθνής κοινότητα; Σε λίγο καιρό μπορεί να γεννήσουν παιδιά της Χαμάς. Κάπου εκεί μαζί τους κρατούν ως όμηρο και τον γιο μας Tal. Δεν ξέρουμε αν είναι ακόμα ζωντανός. Ας κρατήσουν τον γιο μας για ένα μήνα παραπάνω, αλλά ας απελευθερώσουν άμεσα αυτά τα κορίτσια... Πρέπει εμείς να πολεμήσουμε για τα παιδιά μας. Το Ισραήλ δεν μπορεί να εγκαταλείψει τα παιδιά του. Πρέπει η κυβέρνηση να συμφωνήσει άμεσα ότι η νίκη στον πόλεμο ξεκινάει με την απελευθέρωση των ομήρων».

Ο ΕΡΝΤΟΓΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ

Τον ρωτάω αν κάποιοι συγγενείς ομήρων έχουν συναντηθεί με τον Τούρκο Πρόεδρο Ερντογάν ώστε να μεσολαβήσει για την απελευθέρωσή τους, με δεδομένες τις στενές σχέσεις που διατηρεί με τη Χαμάς. «Ζήτησαμε πολλές φορές να τον συναντήσουμε και πάντα αρνιόταν. Δεν ήθελε ποτέ ούτε να μας συναντήσει ούτε να μας ακούσει. Αντίθετα, ο πρόεδρος της Αυστρίας μου τηλεφωνεί κάθε βδομάδα και προσπαθεί να βοηθήσει με κάθε δυνατό τρόπο», μου απαντά ο Gilad Shoham.

«Στις 9 Ιουνίου οι πολίτες της Ευρώπης ψηφίζουν για την εκλογή νέου Ευρωκοινοβουλίου και τα κόμματα της άκρας δεξιάς, που υποστηρίζουν την Ισραηλινή κυβέρνηση, φαίνονται στις δημοσκοπήσεις ενισχυμένα», επισημαίνω στη συζήτηση που εξελισσόταν πέρα από το θέμα των ομήρων. «Εγώ κατάγομαι από την Αυστρία, στην καρδιά της Ευρώπης. Εάν επικρατήσουν οι ακροδεξιές δυνάμεις στα πρώτα τραίνα θα επιβιβάζονται οι Μουσουλμάνοι. Στα δεύτερα θα φορτώνονται οι Εβραίοι!», απαντά χωρίς κανένα ενδοιασμό ο Gilad Shoham, στον οποίο ευχήθηκα σύντομα να υποδεχθεί το γιο του γερό και δυνατό.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Μετά από ένα τριήμερο ταξίδι στο Ισραήλ της κρίσης και του πολέμου, και αφού έχεις μιλήσει με ανθρώπους που είτε άμεσα είτε έμμεσα εμπλέκονται στο κοινωνικό γίνεσθαι της χώρας, μπορείς να καταλήξεις σε κάποια συμπεράσματα.

• Ο πόλεμος αυτός δεν είναι πόλεμος ούτε του Νετανουάου ούτε της ακροδεξιάς κυβέρνησής του. Είναι πόλεμος που διεξάγει ένας λαός για την επιβίωση του. Δεν συνάντησα ούτε έναν Ισραηλινό που να μην προσδοκά την καταστροφή της πολεμικής μηχανής της Χαμάς.

• Υπάρχει ένα χάσμα ανάμεσα στη κυβέρνηση Νετανουάου και την αντιπολίτευση και αυτό αφορά στις προτεραιότητες του πολέμου. Για την αντιπολίτευση και το μεγαλύτερο τμήμα της Ισραηλινής κοινωνίας, πρώτη προτεραιότητα είναι η

απελευθέρωση των ομήρων, ενώ για την κυβέρνηση πρώτη προτεραιότητα είναι η «απόλυτη νίκη». Και όσο καθυστερούν οι εκλογές στο Ισραήλ, δυστυχώς η Ισραηλινή κοινωνία θα βιώνει τις συνέπειες ενός αδιεξόδου.

- Η κατάπαυση του πυρός είναι μέρος της διαπραγμάτευσης για την απελευθέρωση των ομήρων. Δεν είναι προϋπόθεση για να ξεκινήσουν οι διαπραγματεύσεις. Η απελευθέρωση των ομήρων θα σηματοδοτήσει την παύση του πολέμου και το τέλος των δεινών που υφίστανται οι Παλαιστίνιοι της Γάζας. Γιατί αυτοί οι άνθρωποι είναι διπλά θύματα. Θύματα του Ισραήλ που προσπαθεί να εξολοθρεύσει τη Χαμάς και θύματα της ίδιας της Χαμάς που τους χρησιμοποιεί για να αυξήσει τη διεθνή πίεση προς το Ισραήλ, ώστε να κερδίζει χρόνο ανασύνταξης των δυνάμεών της.

- Το τέλος ενός πολέμου δεν σηματοδοτείται μόνο από τη νίκη στα πεδία των μαχών αλλά και από την επίτευξη των πολιτικών στόχων. Και πράγματι, το Ισραήλ δεν έχει πετύχει, προς το παρόν τουλάχιστον, κανένα από τους στόχους που είχε θέσει. Δηλαδή τη στρατιωτική και πολιτική εξόντωση της Χαμάς, την απελευθέρωση των ομήρων και την αποτροπή κάθε κινδύνου επανάληψης της 7ης Οκτωβρίου. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο επικρίνεται μέσα στο Ισραήλ ο ίδιος ο Νετανιάου και η κυβέρνησή του. Από την άλλη πλευρά, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι η πολιτική «νίκη» της Χαμάς στηρίζεται σε μια τεράστια μηχανή προπαγάνδας και στη στενή μνήμη πολλών διαμορφωτών της κοινής γνώμης κυρίως στο διαδίκτυο.

- Με ρωτούν πολλοί, δηλαδή δεν πρέπει να γίνει Παλαιστινιακό κράτος. Απαντάω, βεβαίως αλλά να προσδιορίσουμε τα σύνορα. Διότι όταν κατεβαίνουν στις διαδηλώσεις και ζητούν την απελευθέρωση της Παλαιστίνης «από το ποτάμι μέχρι τη θάλασσα», ζητούν την καταστροφή του Ισραήλ και ευθυγραμμίζονται με το καταστατικό της Χαμάς.

Πηγή: [Athens Voice, 8.6.2024](#)